

Sygn. akt II Ka 761/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agata Kowalska (spr.) SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch – Branickiej

po rozpoznaniu w dniach 2 grudnia 2022r., 14 grudnia 2022r., 12 stycznia 2023r., 22 lutego 2023r., 24 kwietnia 2023r., 25 maja 2023r., 29 grudnia 2023r.
i 8 stycznia 2024r.

sprawy **M. Ł. i Ł. W.**

oskarżonych z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego M. Ł.

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 9 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 272/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od M. Ł. 400 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 1454,58 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego, zaś od Ł. W. 300 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 10 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 761/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 09 czerwca 2022 r. w sprawie II K 272/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego M. Ł. adw. A. M.</p> <p>1. obraży prawa karnego procesowego - art. 7 k.p.k. - mającej istotny wpływ na treść wyroku poprzez:</p> <p>dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez oparcia tej oceny na zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez:</p> <p>- błędną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego Ł. W. i uznanie ich za wiarygodne w części, w której wskazywał on na fakt, że torbę w której następnie ujawniono narkotyki, pozostawił u niego w garażu M. Ł., podczas gdy wyjaśnienia te nie są spójne, nielogiczne oraz niekonsekwentne i nie znalazły potwierdzenia w innych zgromadzonych w toku postępowania dowodach, w postaci</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

choćby depozycji świadka P. W. (1), a nadto wyjaśnienia te zostały odwołane przez oskarżonego jeszcze w toku postępowania przygotowawczego;

- zaniechanie poddania dowodu z depozycji Ł. W. wyjątkowo bacznej i wnikliwej ocenie wymaganej przy weryfikacji i ocenie dowodu z pomówień oraz poprzez dokonanie nadinterpretacji depozycji wskazanego świadka w sposób niekorzystny dla oskarżonego, co doprowadziło do uznaniu dowodu z jego zeznań za podstawę poczynionych ustaleń faktycznych;

- uznania dowodu z zeznań świadka P. W. (1) za niewiarygodny, w sytuacji gdy złożone przez niego depozycje były logiczne, spójne i konsekwentne, a nadto nie znalazły potwierdzenia w pozostałych uznanych za wiarygodne dowodach, m.in. w postaci Opinii z dnia 26 listopada 2020 roku wydanej na podstawie przeprowadzonych badań daktyloskopijnych (...) (k. 320 i n.);

- przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu podczas gdy żaden z ujawnionych w toku rozprawy dowodów nie wskazywał, że „posiadał” on określoną w zarzucanym czynie ilość środków odurzających i substancji psychotropowych;

2. obraży prawa karnego procesowego - art. 410 k.p.k.

– **mający istotny wpływ na treść wyroku** poprzez zaniechanie oparcia rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i braku dokonania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. Ł., a tym samym zaniechanie wypowiedzenia się przez Sąd w

jaki sposób ocenia wskazany dowód i co przemawia za dokonaniem określonej oceny;

3. obrazę prawa karnego procesowego - art. 170 § 1 pkt 2 i 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. - mający istotny wpływ na treść wyroku poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego M. Ł. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. L., złożonego na rozprawie w dniu 2 czerwca 2022 roku, podczas gdy dowód ten dotyczył okoliczności istotnych w kontekście zarzucanego oskarżonemu czynu i miał istotne znaczenie dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony,

a w konsekwencji stawianych powyżej zarzutów:

4. błędu w ustaleniach faktycznych polegających na niesłusznym i nieprawidłowym ustaleniu, że M. Ł. dopuścił się dokonania zarzucanego mu czynu podczas gdy jest on osobą niewinną, a w toku postępowania dowodowego nie ujawniły się żadne wiarygodne dowody, które pozwoliłyby na poczynienie odmiennych ustaleń;

Z ostrożności procesowej zarzut:

5. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego M. Ł. w wymiarze 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy powyższa kara jest nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, w szczególności, że drugiemu z oskarżonych, za tożsamy czyn, wymierzono karę diametralnie niższą tj. 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

	1 (jednego) roku pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, aby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przeprowadzona przez Sąd meriti wadliwie, jak wskazywał we wniesionym środku odwoławczym skarżący. Sąd Odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w procesie wydawania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, który przy ocenie dowodów wystrzegął się generalizacji i wszelkich uproszczeń, konkretyzując swoje rozważania i odnosząc je do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Ocena wyjaśnień oskarżonego Ł. W. oraz zeznań świadka P. W. (1) zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego M. Ł. nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk.</p> <p>Należy zauważyć, że złożenie wyjaśnień obciążających innego oskarżonego przy kierowaniu się własnym interesem nie może prowadzić od razu do przyjęcia z góry założenia, że taka relacja stanowi dowód niewiarygodny, czy też nieprzydatny. Należy jednak</p>	

do takich wyjaśnień podejść z większą niż normalnie ostrożnością. Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2006 r., sygn. II KK 29/05). Nadto dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 31 lipca 2008 r., sygn. II AKa 198/08). W ocenie Sądu depozycje oskarżonego Ł. W. zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, albowiem, oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym złożył konsekwentne, obiektywne i w pełni logiczne wyjaśnienia, z których wynika, że torbę w której ujawniono narkotyki, zostawił u niego M. Ł. za jego zgodą, w jego garażu. Oskarżony wskazywał, że domyślał się co może być zawartością torby, że to mogą być narkotyki. Przedstawiony przez oskarżonego Ł. W. przebieg zdarzeń oraz okoliczności w jakich torba z narkotykami znalazła się w bagażniku samochodu B. stojącego na jego posesji jest spójny, logiczny i realny. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy odniósł się do wyjaśnień oskarżonego Ł. W. w sposób szczegółowy, analizując je

dogłębnie i słusznie konkludując, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby bezpodstawnie pomawiał M. Ł. o zachowania, które nie miały miejsca w rzeczywistości. Tym bardziej, co zostało przemilczane w apelacji obrońcy M. Ł., że wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu genetyki, z której wynika, że na jednej z toreb z zawartością narkotyków zabezpieczonej w pojeździe B. zabezpieczono ślad wykazujący zgodność z profilem DNA oznaczonym dla oskarżonego M. Ł.. Tym samym, za zupełnie bezpodstawny uznać należy zarzut, aby w sprawie brak było jakichkolwiek dowodów, poza wyjaśnieniami Ł. W., wskazujących na fakt posiadania przez M. Ł. i wskazanych w zarzucie środków odurzających i substancji psychotropowych.

Sąd Okręgowy zgadza się również z oceną materiału dowodowego, który nie został uwzględniony przy ustalaniu faktów przez Sąd Rejonowy. W tym miejscu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom złożonym przez świadków, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi

orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759). Sąd meriti słusznie uznał zeznania świadka P. W. (1) za wiarygodne jedynie w części, a mianowicie gdy świadek wskazywał, że Ł. W. i M. Ł. znali się osobiście. P. W. (1) w postępowaniu sądowym zasłaniał się niepamięcią w zakresie odpowiedzi na pytanie, czy przerosił torbę na polecenie Ł. W. i umieścił ją w bagażniku samochodu B., a w postępowaniu przygotowawczym zaprzeczał takim okolicznościom. Jednakże wyjaśnienia Ł. W. wskazują na inny przebieg zdarzeń, a brak jest logicznych podstaw do przyjęcia, aby Ł. W. fałszywie wskazywał na udział P. W. (1) w całym zdarzeniu. Jego relację w tym zakresie uznać należy za spontaniczną i wiarygodną. Przedstawione przez niego okoliczności wydarzeń, przy opisywanym udziale P. W. (1) w zdarzeniu, tworzą logiczny ciąg. Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. za niewiarygodne w zakresie w jakim wskazywał, że nie do końca zdawał sobie sprawę z tego co zawiera torba pozostawiona przez M. Ł. oraz w zakresie jego pisemnych wyjaśnień, które złożył na etapie postępowania przygotowawczego, w których odwołał swoje wcześniejsze wyjaśnienia, podając, iż M. Ł. i P. W. (1) nie brali udziału w całym zdarzeniu, wskazał na M. Ł. w związku z presją ze strony funkcjonariuszy Policji i chęcią powrotu do domu. Słusznie przyjął Sąd Rejonowy, że podawanie takich szczegółów jak pośredni

udział w zdarzeniu P. W. (1), co do którego oskarżony nie miał żadnych powodów, aby fałszywie wskazywać na jego osobę, jako uczestniczącego w całej sytuacji, przemawia za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego, złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Ponadto, Ł. W. nie był skonfliktowany z M. Ł., znali się wcześniej, trudno przyjąć zatem za wiarygodną wersję o jego niesłusznym oskarżeniu z uwagi na obawę tymczasowego aresztowania, czy presję ze strony funkcjonariuszy Policji.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie dostarczyła także podstaw, aby stwierdzić, że Sąd Rejonowy procedując w niniejszej sprawie dopuścił się obrazy przepisów postępowania w postaci art. 410 kpk Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą zarówno Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, obraza art. 410 kpk zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej. Wskazać należy, że oskarżony M. Ł. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego konsekwentnie odmawiał składania wyjaśnień, a co za tym idzie, nie mogły one stanowić podstaw do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy przepisów postępowania odnoszący się do oddalenia wniosku dowodowego dotyczącego przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka B. L.. Jako trafne należy ocenić stanowisko Sądu Rejonowego, wyrażone w tej kwestii w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku

dowodowego. Wbrew twierdzeniom apelującego, argumentacja Sądu Rejonowego odnosząca się do oddalonego wniosku dowodowego była osadzona w realiach sprawy i przekonująco wyjaśniała stanowisko Sądu, mające swoje oparcie normatywne w treści art. 170 kpk. Obrońca w złożonej apelacji nie wykazał, z jakiego powodu decyzję Sądu uznaje za niezgodną z treścią przytoczonego przepisu i jaki był wpływ ewentualnego naruszenia na treść wydanego orzeczenia.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał charakter wtórny wobec zarzutu obrazy prawa procesowego. Niezasadność zarzutu związanego z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje zatem niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Za niezasadny uznać trzeba również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. Ł.. Skarżący zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy, jednakże tak ukształtowane rozstrzygnięcie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego. Zauważyć należy, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób

stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKa 306/22).

W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając ją w wymiarze adekwatnym do okoliczności sprawy, stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, w szczególności uwzględniając ilość posiadanych narkotyków oraz uprzednią karalność oskarżonego. Oskarżony jest osobą wysoce niepoprawną, gdyż był już karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzano mu kary pozbawienia wolności. Powyższe dowodzi, że uporczywie i rażąco lekceważy orzeczenia sądowe, z konsekwencji których nie wyciąga żadnych wniosków. W ocenie

<p>Sądu Okręgowego zaproponowana na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia łagodniejsza kara nie byłaby karą współmierną do rangi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nie spełniłaby w stosunku do niego swoich celów zapobiegawczych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania (w sytuacji uwzględnienia zarzutu z pkt. 2 i 3), lub 2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu (w sytuacji uwzględnienia zarzutu z pkt. 1 i 4), ewentualnie 3. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności (w sytuacji uwzględnienia zarzutu z pkt. 5)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego M. Ł. adw. I. O. 1. obrazy prawa karnego materialnego, a mianowicie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

przepisu art. 1 kk, art. 6 § 2 kk oraz art. 111 § 1 i 2 kk

poprzez przypisanie w wyroku M. Ł. występku z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii bez wskazania miejsca popełnienia czynu, chociażby przez określenie państwa, w którym czyn zaistniał, co w świetle zasad obowiązujących w prawie karnym materialnym uniemożliwiało pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za jakiegokolwiek przestępstwo;

2. obrazy prawa karnego procesowego, który miał wpływ na treść wyroku, a mianowicie

a) art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk , art. 410 kpk art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegającą na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść M. Ł., nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z m.in.: zeznań P. W. (1), wyjaśnień Ł. W., opinii z dziedziny genetyki sądowej, protokołów oględzin i przeszukań, wyjaśnień oskarżonego M. Ł., uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających

przeciwko sprawstwu i winie oskarżonego, co doprowadziło do niesłusznego skazania M. Ł. za zarzucone mu przestępstwo,

b) art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 9 kpk wyrażającą w niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie kwestii z jakiej/ jakich komórki/komórek zostało wyizolowane dowodowe DNA M. Ł. oraz czy ślad biologiczny, z którego wyizolowano ww. DNA mógł zostać przeniesiony/naniesiony w inny sposób, niż poprzez bezpośredni kontakt przedmiotu, na którym został ujawniony z oskarżonym, co doprowadziło do niesłusznego skazania M. Ł. za zarzucone mu przestępstwo,

3. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść wyrażający się w:

a) błędnym przyjęciu, że M. Ł. posiadał: 1010,73 grama netto amfetaminy, 450,15 grama netto ziela konopi innych niż włókniste, 26,90 grama netto kokainy, 17,37 grama netto 3 - (...) (3-metylometkatynony) oraz 1,612,17 grama netto (...) (3,4 metylenodiosksymetaamfetaminy), w sytuacji gdy zebrane dowody w sprawie, nie pozwalały na poczynienie takich ustaleń,

b) dowolnym przyjęciu, że M. Ł. posiadał środki odurzające i substancje psychotropowe w bliżej nieustalonym okresie nie później niż do 28 lipca 2020r. gdy postępowanie dowodowe nie dawało podstaw do

	<p>poczynienia, jakichkolwiek ustaleń poza datę 28 lipca 2020r.</p> <p>4. rażącej surowości, a tym samym niewspółmierności orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lata i 2 miesiące, gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy, okoliczności podmiotowo - przedmiotowych popełnienia przypisanego czynu uzasadniały wymierzenie mu tzw. kary mieszanej, w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności i roku ograniczenia wolności</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. Ł. - adw. I. O., Sąd Okręgowy uznał zarzuty skarżącego za niezasadne. Zarzuty dotyczące przeprowadzonego postępowania dowodowego jak również błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary podniesione w złożonym środku odwoławczym są tożsame z tymi, które stanowiły meritum apelacji drugiego obrońcy oskarżonego M. Ł., co zostało wyczerpująco opisane w rubryce 3.1, toteż bezcelowym byłoby powielanie treści rozważań w tym zakresie.</p> <p>Odnosząc się natomiast do zarzutu dotyczącego obrazu prawa karnego materialnego poprzez przypisanie oskarżonemu występku z art. 62 ust. 2 o przeciwdziałaniu narkomanii bez wskazania miejsca popełnienia czynu, wskazać należy, że rzeczą bezsporną jest to, iż opis czynu winien zawierać m.in. miejsce jego popełnienia. Jednak niemożność</p>		

ustalenia miejsca popełnienia czynu przestępnego nie może skutkować brakiem możliwości sporządzenia aktu oskarżenia i następnie przeprowadzenia postępowania sądowego. Przyjęcie takiej koncepcji prowadziło do paradoksalnych sytuacji - bezkarności sprawcy czynu przestępnego mimo istnienia dowodów go obciążających w wypadku niemożności ustalenia miejsca jego popełnienia (por. wyrok SA w Lublinie z 16.08.2021 r., II AKa 111/20, LEX nr 3417408.). W przedmiotowej sprawie wskazano w treści zarzutu, iż został on popełniony w miejscu bliżej nieustalonym. Z materiału dowodowego wynika jednak, że doszło do niego na terytorium Polski, w tym bowiem miejscu środki odurzające i substancje psychotropowe, jak ustalił Sąd I instancji, zostały przekazane przez M. Ł. Ł. W.. Przy takim zaś ustaleniu, niewątpliwym jest, że M. Ł. wówczas, jak też w okresie poprzedzającym posiadał te narkotyki. Na gruncie prawa karnego znamię czasownikowe "posiada" występuje w znaczeniu powszechnym ("mieć") i nie może być utożsamiane z posiadaniem w rozumieniu cywilnoprawnym - po prostu jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III KK 88/14).

Nawiązując do kolejnego zarzutu, wspomnieć należy, że aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na odmiennej ocenie materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu

Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, co zostało wyartykułowane w poprzedniej części uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 kpk należy podnieść, że stawianie go łącznie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionują ocenę dowodów, co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności

wylaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega, żeby takie wątpliwości występowały. W związku z tym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

W postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło również do obrazy art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 9 kpk Sąd Rejonowy przeprowadził w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe i na tej podstawie wyjaśnił istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności. Zakres postępowania dowodowego nie budzi zastrzeżeń Sądu II instancji. Dopuszczone i przeprowadzone zostały te dowody, które mogły przyczynić się do wyjaśnienia sprawy. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. II AKa 72/06 każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wikłany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania (OSA 2007 nr 1, poz. 4, str. 50, KZS 2006 nr 9, poz. 54, OSA/Wr. 2007 nr 1, poz. 23, Legalis Numer 80195). Za taką właśnie hipotezę, nie mającą żadnego realnego uzasadnienia w tej sprawie, uznać należy zarzucony brak rozstrzygnięcia, czy ślady biologiczne, z których wyizolowano DNA M. Ł. mogły zostać naniesione na przedmiot, na którym je ujawniono w sposób pośredni. W tym zakresie opinia biegłego genetyka jest jasna, pełna, strony nie kwestionowały jej rzetelności. Brak

było zatem jakichkolwiek podstaw, aby ją weryfikować w kierunku postulowanym przez skarżącego.		
Wniosek		
o uniewinnienie M. Ł. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.	

Lp.	Zarzut	
	<p>Z apelacji oskarżonego M. Ł.:</p> <p>oskarżony nie wskazał jakie zarzuty stawia zaskarżonemu wyrokowi, jednakże z treści apelacji wnioskować należy, że stawia on zarzut naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk poprzez nienależytą analizę i ocenę dowodów, w szczególności dowodu m.in.: z jego wyjaśnień oraz wyjaśnień Ł. W. oraz błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że posiadał on znaczną ilość narkotyków, podczas gdy brak było dowodów, które wskazywałyby na to, że popełnił takie przestępstwo.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	

<p>Podobnie i w przypadku apelacji oskarżonego M. Ł., Sąd Okręgowy uznał zarzuty skarżącego za niezasadne. Są one tożsame z tymi, które stanowiły treść apelacji obrońcy oskarżonego, toteż bezcelowym byłoby powielanie treści rozważań w tym zakresie. Z apelacji oskarżonego można wnioskować, że podnosi on zarzut naruszenia art. 7 kpk. Prawidłowość oceny materiału dowodowego, którą przeprowadził Sąd meriti została szczegółowo opisana przy rozważaniu zarzutu obrazy wskazanego powyżej przepisu postępowania. W rubryce 3.1. wyczerpująco odniesiono się do istoty zarzutów podniesionych przez skarżącego, uargumentowano ustalenie stanu faktycznego sprawy, na podstawie którego można było określić istotne okoliczności decydujące o winie oskarżonego M. Ł.. Biorąc pod uwagę powyższe, zarzuty odwoławcze uznać należało za bezzasadne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p> <p>ewentualnie</p> <p>o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		

Lp.	Zarzut	
	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego Ł. W. adw. J. U.</p> <p>1. mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 i 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>- oparcie wyroku w odniesieniu do oskarżonego Ł. W. wyłącznie na treści jego pierwszych wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w sytuacji, gdy były one sprzeczne z całokształtem materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności z treścią zeznań świadka P. W. (1), treścią opinii daktyloskopijnej i opinii z badań genetyki sądowej oraz dalszymi wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w toku postępowania przygotowawczego;</p> <p>- odmówienie w przeważającej części wiarygodności zeznaniom świadka P. W. (2), w sytuacji, gdy były one spójne, logiczne i korespondujące z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego;</p> <p>- pominięcie w zakresie ustaleń dotyczących posiadania przez oskarżonego Ł. W. torby zawierającej narkotyki wniosków płynących z treści opinii daktyloskopijnej oraz opinii z badań genetyki sądowej, wskazujących na brak ujawnienia na niej i jej zawartości jakichkolwiek śladów (zarówno DNA jak i odcisków palców) pochodzących od w/w oskarżonego, przy jednoczesnym ujawnieniu śladów innych osób;</p> <p>2. mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

- oskarżony M. Ł. pozostawił torbę, w której znajdowały się narkotyki oskarżonemu Ł. W.,

- oskarżony Ł. W. miał świadomość, że w pozostawionej u niego torbie znajduje się znaczna ilość narkotyków,

- oskarżony Ł. W. kazał przenieść torbę w inne miejsce P. W. (1), który przeniósł ją do bagażnika samochodu B. w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż na zabezpieczonej torbie ani na jej zawartości nie znajdowały się żadne ślady (zarówno DNA jak i odcisków palców) należące bądź do oskarżonego Ł. W. bądź P. W. (1), przy jednoczesnym ujawnieniu śladów innych osób, który to fakt został całkowicie pominięty w treści uzasadnienia wyroku, a co wyklucza przyjęcie ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji,

- co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego przez Sąd I instancji za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku skazującego.

3. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec

	<p>oskarżonego za czyn z pkt 1 wyroku wyrażającą się wymierzeniem mu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym, podczas gdy okoliczności zdarzenia objętego zarzutem aktu oskarżenia, właściwości oskarżonego, dotychczasowy sposób jego życia, incydentalny charakter zdarzenia, marginalna rola oskarżonego oraz uprzednia niekaralność oskarżonego przemawiały (w przypadku uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu) za wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub wymierzeniem kary przy zastosowaniu art. 37b kk w wymiarze pozwalającym na całkowite zaliczenie na jej poczet rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 28 lipca 2020 r., godz. 20:20 do dnia 24 listopada 2020 r. godz. 16:15.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja skarżącego jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wniesiony środek odwoławczy, choć bezpośrednio związany z osobą oskarżonego Ł. W., w swoim meritum nawiązuje w dużej mierze do tego, co zostało już wykazane w rubryce 3.1 uzasadnienia odnoszącej się do apelacji obrońcy oskarżonego M. Ł., kwestionującej m.in. dokonaną w sprawie ocenę materiału dowodowego. W związku z tym bezzasadnym byłoby powielanie</p>		

tych treści, a zatem słusznym jest odesłanie do wskazanych powyżej części uzasadnienia. Jak zaznaczono, istota regulacji art. 7 kpk i 410 kpk i ich prawidłowe zastosowanie przez Sąd I instancji zostały już opisane w rubryce 3.1. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zgodnie z przepisami postępowania karnego przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o winie oskarżonego Ł. W., a następnie ocenił je w sposób logiczny, wieloaspektowy, a przede wszystkim zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wyciągając z nich właściwe wnioski. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym zgromadzono dowody na potwierdzenie faktu, że M. Ł. przekazał oskarżonemu Ł. W. na przechowanie środki odurzające oraz substancje psychotropowe, które ten oskarżony początkowo przechowywał na swojej posesji w miejscowości G. w budynku gospodarczym, a następnie w bagażniku samochodu marki B.. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oceny wyjaśnień oskarżonego Ł. W. należy zważyć, że Sąd Rejonowy wystarczająco uargumentował ich moc dowodową. Prawidłowość dokonanej oceny dowodów, którą przeprowadził Sąd meriti została szczegółowo opisana przy rozważaniu zarzutów obrazy wskazanych powyżej przepisów postępowania podniesionych przez obrońców oskarżonego M. Ł.. Sąd Rejonowy wykazał również, że zachowanie oskarżonego Ł. W. wyczerpało zmanionę z czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, penalizującego posiadanie znacznej

ilości środków odurzających bądź substancji psychotropowych, co nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Nadmienić należy, że z okoliczności ustalonych w sprawie, w tym wyjaśnień Ł. W. wynika, że miał on świadomość jaka jest zawartość przekazanego mu na przechowanie przez drugiego oskarżonego pakunku. Ta wiedza skłoniła go do przeniesienia, przy pomocy P. W. (1), reklamówki z narkotykami w inne miejsce, aby nie została znaleziona przez funkcjonariuszy Policji, których zauważył w pobliżu miejsca zamieszkania M. Ł.. Prawdopodobnie też Sąd Rejonowy ustalił, iż Ł. W. miał świadomość, że ilość narkotyków jest znaczna. Z utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa Sadu Najwyższego i sądów powszechnych wynika jednoznacznie, że za znaczną ilość narkotyków uznaje się taką, która pozwala na jednorazowe odurzenie się przez kilkadziesiąt osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2022 r., II AKa 353/30, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2022 r., II AKa 35/22). Biorąc pod uwagę, że jedna działka narkotyku, w zależności od jego rodzaju, pozwalająca na jednorazowe odurzenie wynosi od 0,1 grama do 1 grama, przyjmując należy, że już sama waga i objętość przyjętego przez oskarżonego Ł. W. pakunku wskazywała, że ilość narkotyków jest znaczna. Świadczyły o tym także okoliczności jego przekazania, a mianowicie celem ich ukrycia. Wskazuje to jednoznacznie, że nie były to narkotyki w ilości niewielkiej czy też przeznaczonej na własny użytek.

Reasumując, środek odwoławczy złożony przez obrońcę Ł. W. jest niezasadny – zarzuty okazały się nietrafne i w dużej mierze pokrywały się z okolicznościami rozważonymi już przy analizie apelacji obrońców oskarżonego M. Ł..

Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, że zarzut ten jest niezasadny. Zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie wobec Ł. W. kary mieszanej w postaci 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym, w żadnym razie nie może zostać uznane za noszące cechy rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. występuje wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna nie dająca się zaakceptować różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. Wyrok SN z 27.10.2022 r., I KK 173/22, OSNK 2023, nr 2, poz. 5). Tymczasem takiej sytuacji w przedmiotowej sprawie nie sposób

było się dopatrzeć. Wymierzona wobec oskarżonego kara mieszana pozbawienia wolności i ograniczenia wolności (w przypadku gdy czyn zagrożony jest jedynie karą pozbawienia wolności od roku do 10 lat) nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji uwzględnił wszystkie podniesione w apelacji okoliczności przemawiające na korzyść sprawcy i właściwie dostosował dolegliwość kary, która nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz spełnia funkcje prewencji generalnej i indywidualnej. W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowana na łamach wywiedzonego środka zaskarżenia łagodniejsza kara mieszana nie byłaby karą adekwatną do rangi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nie spełniłaby swoich celów zapobiegawczych w stosunku do sprawcy.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt I wyroku:

1. w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

2. w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu za w/w czyn kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

ewentualnie

3. w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu za w/w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

czyn przy zastosowaniu art. 37b kk kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	

4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k.-----	
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 618 § 1 pkt 1 i 9 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonych: M. Ł. kwotę 400 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 1454,58 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego, zaś od Ł. W. kwotę 300 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 10 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego na rzecz Skarbu Państwa.

7. PODPIS